

JANELLE BROWN

PRETTY THINGS

2021 Random House Trade Paperback Edition

Copyright © 2020 by Janelle Brown

All rights reserved.

Originally published in hardcover in the United States by Random House, an imprint and division of Penguin Random House LLC, in 2020.

Pretty Things is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are the product of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locales, or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Переклав з англійської *Сергій Ковальчук*Дизайн обкладинки *Марії Білінської*

Браун, Джанелл.

Б78 Звабливі речі : роман / Джанелл Браун; пер. з англ. Сергій Ковальчук. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2023. — 576 с. — (Серія «Гостросюжетна проза»).

ISBN 978-617-8280-23-9

ISBN 978-617-8280-28-4 (серія).

Ніна — ідеалістка, яка вірила, що диплом бакалавра з історії мистецтв допоможе їй досягти успіху. Та коли мрія розбилася на друзки, жінка обрала інший шлях: красти антикваріат у багатіїв. Вона добре знається на цьому, бо її мати — талановита аферистка. Коли ж мама потрапляє до лікарні й рахунки за лікування виявляються просто захмарними, Ніна наважується на найзухвалішу аферу у своєму житті...

Ванесса — багата спадкоємиця давнього роду, інстаграм-зірка й інфлюенсерка моди. Вона подорожує, дефілює в дорогому вбранні та, здається, живе на широку ногу. Однак за розкішним фасадом ховається правда про давню сімейну трагедію... Ще й наречений Ванесси раптово скасовує весілля, і вона їде подалі від галасливого міста — до Стоунхейвену, величезного родинного маєтку. Ця похмура будівля знає не лише Ванессині секрети, а й таємниці дитинства Ніни — загубленої душі, яка відчайдушно шукає себе.

Шляхи Ніни й Ванесси перетнуться тут, на холодних берегах озера Тахо. Чи вдасться їм врешті-решт розплутати клубок минулого, в якому сплелися вірність і зрада, любов і шантаж, прагнення помсти й безумовне прощення?

УДК 821.161.106-32-93=161.2

ISBN 978-617-8280-23-9

ISBN 978-617-8280-28-4 (серія)

ISBN 978-052-547-917-8 (англ.)

© Ковальчук С. Я., пер. з англ., 2023

© Білінська М. А., дизайн обкл., 2023

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2023

Пролог

Тіло, яке опускається на дно озера Тахо, на поверхню, як кажуть люди, вже ніколи не спливає. Низька температура води й величезна глибина озера не дають бактеріям розмножуватися. Те, що донедавна було людиною, не поспішає розкладатися. Тіло в довічному ув'язненні приречене дрейфувати по дну озера, ставши черговим шматком органіки й доповнивши собою химерний паноптикум мешканців незвіданих глибин озера Тахо.

Смерть усе врівноважує.

Глибина озера Тахо — понад чотириста метрів, а його вік сягає двох мільйонів років. Місцеві жителі, говорячи про своє озеро, вживають лише прикметники в найвищому ступені. Так, їхнє озеро одне з найглибших в Америці, найчистіше, найдавніше, найблакитніше і найхолодніше. Нікому достеменно не відомо, що приховує ця водна товща, але всі сходяться в одному — це щось темне й загадкове. Існують легенди про монструозну істоту на кшталт лохнесьського чудовиська, яке звуть Тахо-Тессі. Насправді в нього мало хто вірить, а от футболки з його зображенням продаються доволі непогано. Однак глибоководні камери зазнімкували на глибині 500 метрів не один десяток загадкових риб — істот попелястого кольору, схожих на акул, які в процесі

еволюції навчилися витримувати температуру, близьку до нуля. Кров у їхніх жилах рухається дуже повільно. Ці істоти, мабуть, такі ж старі, як і саме озеро.

А є й інші легенди. Подейкують, що мафія використувала озеро як цвинтар, ховаючи там своїх жертв, коли контролювала гральний бізнес у Неваді. Є історії про залізничних королів періоду золотої лихоманки, які вирішили, що озеро Тахо — дуже зручне місце для масових поховань китайських емігрантів, які гарували, як каторжні, на будівництві залізничного полотна через гірський хребет Сьєрра-Невада. Ходять легенди про мстивих жінок, про копів, яким зірвало дах, про стежки, що вели до берега озера й обривалися там. Діти переповідали жахливі історії про гори трупів з виряченими очима і волоссям, що майорить у воді навколо їхніх голів.

На поверхню озера тихо падає сніг. На дно повільно опускається мертво тіло. Скляні очі прикуті до тьмяного світла. Але й воно поступово згасає, і тіло поглинає цілковита темрява.

НІНА

1.

НІЧНИЙ КЛУБ — ЦЕ ХРАМ, у якому боготворять людські гріхи. У тих стінах не буває осуду: там ви не знайдете ні популістів, ні бунтарів, ані нудотних мандалаїв, які можуть поламати вам кайф. (Оksamитові мотузки коло входу — королівські вартіві — захищають від усього *такого*.) Натомість там чимало дівчат у дизайнерських сукнях і хутрі. Вони плавно дефілюють, яскраві, наче екзотичні пташки. А ще там трапляються чоловіки з діамантами, вставленими в зуби. Пляшки горілки за тисячу доларів вибухають феєрверками. Нічний клуб — це мармур, шкіра й бронза, відполірована до такого блиску, що сяє справжнім золотом.

Діджей вмикає басовий біт. Танцівники реагують на нього хвилиною радісних вигуків. Вони підносять телефони вгору, спрямовують на себе камери, маніжаються і клацають ними, бо коли вже це їхній храм, то соцмережі — то їхнє Святе Писання; і вони регулярно, через певні проміжки часу, мусять поклонитися своїм крихітним екранчикам.

Ось він, той самий один відсоток. Молоді й фантастично багаті. Діти мільярдерів, міленіали мільйонерів, феєричні грамотії. «Інфлюенсери». Вони мають усе і хочуть, щоби про це довідався цілий світ. «Гарні речі, у світі достобіса

гарних речей; і ми гребемо їх лопатами, — промовисто кричить кожне їхнє фото в інстаграмі. — *Жадайте цього, мрійте про таке життя, бо воно — найкраще, а ми всі #благодаренні*».

Посеред усього цього, забувши про все на світі, танцює жінка. Світло промінчиками щастя виблискує на її шкірі. Обличчя рясніє краплинами поту; лискуче темне волосся розвівається і хльоскає її по щоках, коли вона витанцює у такт музики. Офіціантки, які з напоями прямують від шинквасу, старанно обходять її, побоюючись, що від вогнистих феєрверків на їхніх тацях займеться волосся танцівниці. Звичайна лос-анджелеська тусівниця, яка просто хоче розважатися.

Та якщо придивитись уважніше, можна помітити, що її напівприкриті очі дивляться уважно і пильно. Вона не відриває погляду від чоловіка, який сидить за столиком за кількома метрами від неї.

Чоловік п'яний. Поруч із ним його друзі. Волосся укладене гелем, куртки-шкірянки, сонцезахисні окуляри *Gucci* посеред ночі. Усім заледве за двадцять. Вони перекрикують музику, вигукуючи щось ламаюю англійською, і відверто витріщаються на жінок, які проходять повз них. Час від часу чоловік нахиляється до кокаїнової доріжки на столі, дивом не зачіпаючи армади порожніх склянок, якими густо заставлений стіл. Коли діджей ставить пісню *Jay-Z*, чоловік хутко залазить на диванчик, струшуючи величезною раритетною пляшкою шампанського *Cristal*, а потім розбризкує його над головами танцівників. Дівчата голосно верещать, бо піна вартістю 50 тисяч баксів псує їхні сукні та стікає на підлогу малими калюжками, на яких вони послизаються на підборах. А чоловік тим часом заходиться реготом і мало не падає з дивана.

Офіціантка миттю приносить нову пляшку шампанського. Коли вона ставить її на стіл, чоловік запускає руку їй під спідницю. І так упевнено й нахабно, наче він купив офіціантку разом із пляшкою елітно-ексклюзивного бухла. Дівчина блідне, однак боїться відштовхнути його і втратити чайові, а вони мають бути чималі. Принаймні вона сподівається, що вистачить сплатити за місяць за оренду квартири. Вона безпорадно підіймає очі й зустрічається поглядом з темноволосою жінкою, яка танцює за кілька метрів від неї. І тут жінка робить свій хід.

Танцюючи, вона наближається до чоловіка, і раптом — упс! — спотикається й падає прямо на нього. Його рука вислизає з піхви офіціантки. Вдячна дівчина швидко забирається геть. Чоловік лається російською, а за мить нарешті фокусує погляд на тому, що дивним чином упало йому на коліна. Жінка вельми вродлива. Власне, це обов'язкова умова для того, щоб пройти фейсконтроль і потрапити в клуб. Вона тендітна і смаглява — можливо, в неї іспанське чи латиноамериканське коріння? Не найсексуальніша в цьому закладі й не найекстравагантніша, проте гарно вбрана, та й спідничка її спокусливо коротка. Та головне — вона навіть оком не змигнула, коли чоловік усю свою увагу скерував на неї; ніяк не зреагувала на його руку, яка владно опустилася їй на стегно, і на те, що він дихає кислим перегаром їй просто в обличчя.

Натомість вона сідає поряд з ним та його друзями, дозволяє налити їй шампанського, неквапливо посьорбує його, поки він закидає за борлак іще з пів десятка келихів. Тим часом до їхнього столика підсідають інші жінки, але довго не затримуються і йдуть геть. А вона залишається. Вона усміхається і фліртує, чекаючи слушної миті. Коли всі чоловіки відволікаються на відомого баскетболіста, зірку екра-

нів, який уместився за декілька столиків від них, вона непомітно і швидко виливає до келиха чоловіка якусь прозору рідину з маленької пляшечки.

За декілька хвилин він допиває свій напій. Потім відштовхується від стола, намагаючись звестися на ноги. Вона нахиляється і цілує його. При цьому заплющує очі, щоб приховати огиду, коли його язик, схожий на товстого шкарубного слимака, починає порядкувати у неї в роті. Його друзі регочуть і викрикують непристойності російською. Коли їй уривається терпець, вона відривається від нього, щось шепоче йому на вухо, а потім підводиться і тягне його за руку. За декілька хвилин вони виходять із клубу, і паркувальник підганяє до них жовто-бананову «бугатті».

Але чоловік почувається тепер доволі дивно. Перебуваючи в напівпритомному стані чи то від шампанського, чи то від кокаїну, він не промовляє ні слова, коли жінка висмикує в нього з руки ключі й сідає за кермо. Він лишень встигає пробурмотіти їй адресу в Голлівуд-Гілз і непритомніє на пасажирському сидінні.

Жінка, обережно маневруючи вулицями Західного Голлівуду, скеровує «бугатті» у верхню частину міста, проїжджає повз освітлені білборди з рекламою сонцезахисних окулярів і жіночих сумочок з телячої шкіри; повз будівлі з нав'язливими двадцятиметровими постерами, присвяченими телесеріалу, номінованому на «Еммі». Потім вона звертає на спокійніші звивисті вулиці, що ведуть до Малхолланд-драйв, час од часу стривожено зиркаючи на дорогу. Чоловік на пасажирському сидінні хропе і роздратовано чухає пах. Коли вони нарешті під'їжджають до воріт його будинку, вона нахиляється і щосили ляскає його по щоці. Злякавшись, він на мить приходить до тями. Жінка просить назвати код від воріт.